

σεώς του. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἐπιρρίπτων ὁ χρόνος καὶ ἐνταῦθα τὸν πέπλον αὐτοῦ κατεκάλυψε τὸ μνημεῖον διὰ χόματος εἰς τοσοῦτον βαθμὸν, ὥστε πολλοὶ διάσημοι περιηγηταὶ ἐπισκεπτόμενοι τὴν Χαιρώνειαν διήρχοντο παρὰ τὴν θέσιν ἐκείνην ἄνευ περαιτέρω ἐξετάσεως. Ὅτε ὁμῶς τῷ 1818 ὁ Ἄγγλος J. Grafword μετ' ἄλλων συμπατριωτῶν αὐτοῦ ἐξέδραμε μέχρι τοῦ πεδίου τῆς μάχης τῆς Χαιρωνείας, τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπέσυρε τεμάχιον μαρμάρου ἐξέχοντος ἐκ τῆς γῆς καίπερ εἰσέτι κατακεχωσμένον. Ἀνασκάψαντες τὰ πέραξ ὅσον ἠδύναντο ἀνεκάλυψαν κεφαλὴν λέοντος λαμπρᾶς ἐργασίας. Ἀπὸ τῆς ρινὸς μέχρι τῆς ἄκρας τῆς σιαγόνος ἐμέτρει 4 πόδας 5 δακτύλους, καὶ ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τῶν ὠμῶν 5' 9". Πρὸς τοῦτοις μετὰξὺ ἄλλων ἀνευρέθη καὶ τεμάχιον τῆς ὀπισθίου χιλῆς. Ἐὰν ἀπεδεικνύετο τότε ὅτι ἡ μέχρι τῆς θαλάσσης μεταφορὰ τοῦ ὑπὲρ τὰς 6,000 λίτρας ζυγίζοντος λέοντος ἦν δυνατὴ, βεβαίως συμπαραελάμβανον αὐτὸν καὶ προσέφερον τῷ βρετανικῷ Μουσεῖῳ. Ἀποπειραθέντες νὰ πράξωσι τοῦτο βραδύτερον ἀπέτυχον ἕνεκα τῆς ἐν τῷ μεταξύ ἐκραγείσης ἐπαναστάσεως. Ἐπίσης τὸ σχέδιον τοῦ λόρδου Βόρωνος, καθ' ὃ ὁ εὐγενὴς ποιητὴς προὔτιθετο τὴν ἀνασκαφὴν καὶ συναρμογὴν τοῦ λέοντος καὶ τὴν ἐν Ἀθήναις ἀνέγερσιν αὐτοῦ, ἐναυάγησεν ἕνεκεν τοῦ προώρου θανάτου αὐτοῦ. Πληρέστερον σχέδιον σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκ νέου ἀνέγερσιν τοῦ μνημείου ὑπῆρξε τὸ τοῦ Welker, ὅστις διερχόμενος τῷ 1842 παρὰ τὴν Χαιρώνειαν καὶ παρατηρῶν τὰ περισωθέντα τεμάχια ἐσχημάτισε τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἀνασκαφὴ, συναρμογὴ καὶ συμπλήρωσις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν ἔθελεν ἀπαντήσῃ πολλὰς δυσχερείας, γνῶμην, ἣν πρὸ αὐτοῦ καὶ ἕτεροι, καὶ δὴ ὁ Gerhard, Ulrichs, Brandis, καὶ Gottling εἶχον ἐκφράσει. Ὁ Brandis μάλιστα πρότερον ν' ἀνεγερθῇ ὡς μνημεῖον τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνος. Ὁ Welker κατώρθωσε νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἐν Ἀθήναις γερμανοῦ ἀνδριαντοποιοῦ Siegel, ὅστις ὀλίγον πρότερον εἶχε γλύψει παρὰ τὸ Ναύπλιον πελώριον λέοντα ἐκ φυσικοῦ βράχου πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος πε-